

Хубава си моя горо.

Бързичко

104.

Ху- ба- ва си мо- я го- ро, ме- ри- шешъ

на мла- достъ, ху- достъ, но все-ля- вашъ въ сър-

ца- та ни са- мо скръбъ и жа- лостъ, но лостъ.

Хубава си моя горо,
 Меришешъ на младостъ,
 Но вселявашъ въ сърцата ни
 Само скръбъ и жалостъ.
 Който веднажъ те погледне,
 Той вѣчно жалѣе,
 Че не може подъ твоитѣ
 Сѣнки да изтлѣе.
 А комуто стане нужда
 Вечъ да те остави,
 Той не може дорде е живъ
 Да те заборава.
 Твоитѣ буки и джбове,
 Твоитѣ шуми гжсти
 И цвѣтята, и водитѣ,
 И агнета тлъсти,
 И божура и тревитѣ,
 И твойта прохлада, —
 Всичко, казвамъ, по нѣкога
 Като куршумъ пада
 На сърцето, което е
 Всѣкога готово
 Да поплаче, кога види
 Въ природата ново;
 Кога види, какъ пролѣтъта
 Старостъта изпраща
 И подъ снѣга и подъ студа
 Животъ се захваща.

Л. Каравеловъ.